

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. Костинброд, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОСТИНБРОД, III-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Стефан М. Стойков

при участието на секретаря Мария Г. Гергинова
като разгледа докладваното от Стефан М. Стойков Гражданско дело №
20211850100755 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Делото е образувано по искова молба, предявена от ищеца - „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, ЕИК 175074752, седалище/адрес на управление: гр. София, бул. „България“ 49, бл. 53Е, вх. В, представляван от С.Н.Н., Ц.Г.С., Я.Я.Ч. и Я.К.Ч. - управители, пълномощник по делото: юрисконсулт Т.К., с която се иска установяване на съществуване на вземане в полза на ищеца срещу ответниците Г. АЛ. К. и М. АЛ. С. в общ размер на 1 965.75 лева, в това число главница в размер на 497.22 лева и договорна лихва в размер на 1 468.53 лева, представляващо неизплатено задължение по договор за револвиращ кредит № 5002500079, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението - 13.07.2021 г. до изплащане на вземането.

Претенциите са за разделно плащане на сумите от ответниците – по ½ част за всеки от тях.

Ищецът претендира присъждане на направените разноски в заповедното и настоящото производства. Представя списък.

Твърди, че на 10.10.2012 г. наследодател на ответниците – А.А. К., е сключил с ищеца договор за револвиращ заем № 5002500079, с който му е отпусната заемна сума в размер на 500 лева, която е следвало да бъде връщана на 48 месечни вноски, всяка в размер на 42 лева.

Твърди, че по договора са платени две пълни и една непълна вноски, като погасителния план е изтекъл на 10.11.2016 г.

Твърди, че А.А. К. е починал, поради което ответниците, в качеството му на

наследници отговарят за изпълнение на задълженията по договора в размер съответстващ на техния дял от наследството.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител, като писмено е поискано делото да се разгледа в негово отсъствие. Писмено заявява, че поддържа предявените претенции, като претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока за отговор ответниците подават отделни такива, като с идентични аргументи и един и същ процесуален представител – адвокат Л.П. от ВТАК, оспорват предявените срещу тях претенции.

Твърдят, че липсва писмен договор, като се позовават на противоречиво посочване на лицето, което го е сключило за ищеца. Прави възражение за изтекла тригодишна погасителна давност, считано от 10.02.2013 г. като се позовава на разпоредби от ОУ към договора и чл. 114, ал. 1 от ЗЗД.

Оспорва истинността на платежно нареждане, като посочва, че липсва подпис на наредител или печат или извлечение от сметка.

Твърди, че договорното възнаграждение е в толкова голям размер, че води до нищожност на договора поради противоречие с добрите нрави.

Иска отхвърляне на предявените претенции, като претендира разноски.

В съдебно заседание ответниците се представляват от упълномощения общ представител – адвокат Л.П. от АК Велико Търново. Поддържа направените оспорвания.

По искане на ответниците е допуснато оспорване на предявено писмено доказателство от ищеца – платежно нареждане с дата 15.10.2012 г.

Производството е образувано по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, след като в образуваното заповедно производство – ч. гр. д. № 595/2021 г. по описа на РС Костинброд, е издадена заповед за изпълнение № 333 от 15.07.2021 г., преписи от която са връчени на ответниците и след постъпило в срок възражение е образувано настоящото исково производство по реда на чл. 422 от ГПК.

След преценка на приложените писмени доказателства и от двете страни съдът намира от правна и фактическа страна следното:

Искът е допустим, а по същество е частично основателен.

Налице са неоспорени и надлежни доказателства за наличие на облигационна връзка – заемно правоотношение между ищеца и А. К., бивш жител на гр. Велинград, починал на 11.03.2013 г. Ответниците са негови законни наследници – син и дъщеря.

На 10.10.2012 г. А. К. и ищеца са сключили договор за револвиращ заем № 5002500079, съгласно който на К. е отпусната заемна сума в размер на 500 лева, която е следвало да бъде връщана за 48 м. /налице е съкратено отбелязване на месеци в секция „Параметри на искания револвиращ заем“/ на 48 месечни вноски, всяка в размер на 42 лева, дължима на 10 ден от месеца, като е договорен „револвинг“ /без определение в договора или ОУ/, при който кредитополучателят да може да допълва заемът си до първоначалния размер /да ползва отново като кредит част от заемната сума/ при редовно изплащане на определен брой месечни вноски, зависещ от срока на кредита – т.5.1 от представените ОУ. Общата дължима сума от А. К. е договорена в размер на 2 052.60 лева, като остава неизвестно какво

допълнително е начислено в тази сума, след като общата сума на всичките 48 вноски по 42 лева възлиза на 2 016 лева.

Договорена е сума за револвиране /ново кредитиране/ в размер на 393 лева, както и възнаграждение при револвинг в размер на 1 119 лева.

Налице е плащане на първите две вноски по кредита, съответно на 17.12.2012 г. и на 07.01.2013 г.

Налице е наследствено правоприемство, след като ответниците са законни наследници – низходящи от първи степен, на починалия кредитополучател А. К., а в съответствие с дяловете на наследниците съгласно ЗН, всеки от тях придобива права и наследява задължения в размер на $\frac{1}{2}$ част, след като липсват възражения или дори и твърдения, че ответниците не са приели наследството, в каквато насока няма представени доказателства или искания по чл. 50 от ЗН, направени в хода на делото.

Според съда е налице валидно облигационно отношение, възникнало между ищеца, в качеството на заемодател и А. К.. Налице е неоспорено писмено доказателство – договор за кредит от 10.10.2012 г., сключен между ищеца и А. К., съгласно който последният дължи връщане на заемната сума и договорената лихва. Неоснователни са възраженията за липса на договор, поради неясно качество на лицето, което го е подписало за ищеца. Това не е въпрос на надлежното възникване на отношенията между ищеца и А. К.. Възможните нередовности в представителната власт на лицето, подписало договора за ищеца е въпрос на отношения между ищеца и това физическо лице, но не засягат задълженията по договора, възникнали в тежест на А. К..

Неоснователни са възраженията на ответниците за изтекла погасителна давност, след като няма никакви основания плащанията по договора да се считат за периодични плащания и като такива да се погасяват с кратката тригодишна давност. Последната вноска по договора е следвало да бъде извършена на 10.11.2016 г., като от този момент тече петгодишната давност, а заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответниците е подадено на 13.07.2021 г., тоест преди да изтекат петте години давност, като с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК е действие, което прекъсва давността.

Неоснователно е оспорване истинността на представеното писмено доказателство – платежно нареждане, след като е налице уникалният код на плащането, липсата на подпис или печат са символи само на физическо обработване от при такова подаване на платежното в банката, докато в конкретния случай това е извършено по електронен път и наличието на посочения уникален код, дава основание за извод, че е извършен превод на заемната сума по сметката, посочена от А. К. при сключване на договора и вписана в него. Наличието и на плащания от страна на А. К., както и цитираните код и обозначаване на сметката при сключване на договора дава основание на съда да остави без уважение оспорване истинността на представеното писмено доказателство.

Получаването на заемната сума от А. К. от друга страна е обстоятелството, което дава основание за извод, че надлежно е възникнало заемното правоотношение между него и ищеца, съответно от страна на физическото лице се дължи връщане на заемната сума при условията и в сроковете по договора.

Основателни са възраженията на ответниците за недействителност на задължението за заплащане на договорна лихва, поради противоречие на разпоредбите от договора и ОУ, които установяват задължение за изплащането ѝ в посочените в договора размери. Напълно основателно ответниците считат, че уговорената договорна лихва противоречи на морала, съответно клаузите в тази насока са нищожни на основание чл. 26 от ЗЗД, както и на основание разпоредбите на Закона за потребителския кредит и разпоредбите на Закона за защита на потребителите, каквото качество без съмнение има А. К. при сключване на договора с ищеца.

Договарянето на плащане надхвърлящо четирикратния размер на заемната сума при четиригодишен срок за ползване на заемната сума без съмнение нарушава приемливите търговски печалби при предлагане на финансови услуги. Макар и при сключване на договора да не са съществували ограниченията по чл. 19 от ЗПК, съдът приема размерите в действащата редакция на тази разпоредба като критерий за морал съдът, поради което е противоречащо на морала и добрите нрави претендирането на възнаграждение в размер на лихвен процент от близо 100 % годишно и ГПР в размер на над 150 %.

Разпоредбите, уговарящи такова възнаграждение за ищеца противоречат и на ЗЗП – чл. 143, ал. 2, т. 5 и т. 19, след като възнаграждение е в безобразно висок размер и представлява необосновано високо обезщетение за предоставената финансова услуга, не са налице никакви основания да се счита, че клаузите от договора са индивидуално уговорени /както правилно отбелязват ответниците/, липсват доказателства за надлежното предоставяне на преддоговорна информация, както и липсват доказателства за запознаване на А. К. с ОУ, като и липсващия към договора погасителен план са обстоятелствата, което дават основание на съда да счита, че клаузите за договорната лихва са нищожни поради невъзможност на потребителя да има представа за икономическите последици при сключване на договора.

Поради това следва да бъде уважено само искането на ищеца за признаване за установено, че ответниците му дължат по $\frac{1}{2}$ част от претендираната главница – общ размер от 497.22 лева, ведно с лихвата върху тази сума, считано от 13.07.2021 г. до изплащане на вземането.

Искането на ищеца за присъждане на разноски следва да бъде уважено и бъде присъдена сума пропорционална на уважената част от исквете. Предявените претенции са в общ размер 1 965.75 лева, докато уважената част е в размер на 497.22 лева.

Присъдените разноските в заповедното производство са в размер на 189.32 лева /колкото са и поискани/.

Разноските в исковото производство са в общ размер на 369.42 лева, в това число сумата от 69.42 лева за заплатена ДТ и сумата от 300 лева за адвокатско възнаграждение при условията на чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Съразмерно с уважената част от исквете следва да бъдат присъдени разноски за заповедното производство в размер на 47.88 лева, а в исковото в размер на 93.44 лева.

Предвид изхода от делото е основателно и искането на ответниците за присъждане на разноски в размер на 600 лева за всеки от тях за заплатеното адвокатско възнаграждение, При обща претенция в размер на 1 965.75 лева, отхвърлената част е в размер на 1 468.53 лева.

Съразмерно с отхвърлената част следва да бъдат присъдени на всеки от ответниците разноски в размер на 448.23 лева.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, ЧЕ ОТВЕТНИЦИТЕ Г. АЛ. К., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. Годеч и **М. АЛ. С., ЕГН *******, с настоящ адрес в гр. Горна Оряховица, **ДЪЛЖАТ НА ИЩЕЦА – „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, ЕИК 175074752**, седалище/адрес на управление: гр. София, бул. „България“ 49, бл. 53Е, вх. В, **ПРИ УСЛОВИЯТА НА РАЗДЕЛНОСТ – ВСЕКИ ПО $\frac{1}{2}$ /една втора/ ЧАСТ ОТ СЛЕДНИТЕ СУМИ: Сумата от 497.22 /четиристотин деветдесет и седем лева и двадесет и две стотинки/ лева, представляваща главница - заемна сума по договор за револвиращ кредит № 5002500079 от 10.10.2012 г., както и законна лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 13.07.2021 г., до изплащане на вземането, КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА ЗА ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО, ЧЕ ОТВЕТНИЦИТЕ ДЪЛЖАТ И СУМАТА ОТ 1 468.53 /хиляда четиристотин шестдесет и осем лева и петдесет и три стотинки/ лева, представляваща договорна лихва.**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ, НАПРАВЕНО ОТ ОТВЕТНИЦИТЕ ОСПОРВАНЕ на истинност на писмено доказателство от ищеца – платежно нареждане с дата

15.10.2012 г.

ОСЪЖДА ОТВЕТНИЦИТЕ Г. АЛ. К., ЕГН ***** и М. АЛ. С., ЕГН ***** , ДА ЗАПЛАТЯТ НА ИЩЕЦА – „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, ЕИК 175074752, ПРИ УСЛОВИЯТА НА РАЗДЕЛНОСТ – ВСЕКИ ПО ½ /една втора/ ЧАСТ ОТ СЛЕДНИТЕ СУМИ: Сумата от 47.88 /четиридесет и седем лева и осемдесет и осем стотинки/ лева за направени разноси в хода на заповедното производство – ч. гр. д. № 595/2021 г. по описа на Районен съд Костинброд съразмерно с уважената част от исковите и сумата от 93.44 /деветдесет и три лева и четиридесет и четири стотинки/ лева за направените разноси в настоящото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА ИЩЕЦА – „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, ЕИК 175074752 ДА ЗАПЛАТИ НА ВСЕКИ ОТ ОТВЕТНИЦИТЕ Г. АЛ. К., ЕГН ***** и М. АЛ. С., ЕГН ***** , сумата от 448.23 /четиристотин четиридесет и осем лева и двадесет и три стотинки/ лева за направени разноси в настоящото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд в двуседмичен срок от получаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Костинброд: _____